

V luči vere

I ljubimo
svoj dom!

RAFAEL

Glasilno jugoslovanskih izseljencev
v Belgiji, Franciji, Holandiji, Nemciji.

Uredništvo: Heerlen, Gasthuisstraat 3, Holandija.

Štev. 7.

JULIJ 1932

Izdajejo: Slovenski izselj. duhovniki.

Leto II.

PO SVETU.

Ganljiv prizor. Ko je bil vstoličen novi praški nadškof dr. Karel Kašpar, ga je spremila v stolnico ogromna množica, med njimi katoliške organizacije, veliko zastopstvo češko-slovaškega Orla, pa tudi odposlanci oblastev. Vse navzoče je silno ganil prizor, ko je pred oltarjem nadškof pokleknil pred svojo 84 letno mamico ter jo prosil blagoslova. Zjokala se je dobra gospa, poljubila sina-nadškofa in mu dala materinski blagoslov s tem, da ga je prekrižala. O priliki vstoličenja je nadškof dr. Kašpar daroval za reveže in brezposelne 100.000 Kč.

Ples brezbožnikov so bili priredili svobodomiselnici v Barceloni na Španskem kot praznik veselja, da so izgnani jezuiti in da je izdana prepoved poučevanja drugim redovom. — Mnogo udeležencev je bilo maskiranih; nastopili so kot redovniki in redovnice in se prav neokusno obnašali. Posebno neka ženska oseba. Toda to je bil njen zadnji nastop, kajti hipno se je zgrudila na tla od srčne kapi. Naenkrat je bil ves šum pri kraju, saj so slutili, da je božja roka posegla vmes.

„Zastonj se trudijo zidarji — ako Gospod ne zida hiše.“ Ta rečenica ima popolno veljavo tudi za vse, ki se prizadevajo, da bi rešili svetovno krizo brez Boga. Sveti oče Pij XI. sam je nedavno pri nekem nagovoru z obžalovanjem ugotovil, da se pri posvetovanjih, kako rešiti svetovno krizo, Bog, ki je gospodar nebes in zemlje, še z besedico ni omenjal. Lahko se zgodi, da bo Bog prepustil človeštvo bridki usodi, ako se bodo reševalci težkega položaja zanašali samo na svojo moč in modrost.

Podobno je poudarjal tudi Japonec doktor Kagawa, vodja socialnega odseka v Tokio, na nekem shodu v Newyorku. Rekel je naravnost: „Gospodarstvo se mora zopet pokristjaniti..... Brezposelnost se ne more rešiti, če se onemogoči vpliv vere na gospodarsko življenje.“

Papež je jokal. Ko je sveti oče Pij XI. na neki praznik na grobu apostola Petra opravil sv. daritev, se je nato še dalj časa zatopljen v molitev mudil na svetem prostoru. Po molitvi so opazili solze na njegovih uicah. Brž se je raznesla med občinstvom vest, da je papež jokal. Ni čuda: Stiska med narodi narašča, preganjanje Cerkev na Španskem gre vrhovnemu krmarju ustanove Kristusove do srca. Molimo za sv. Cerkev in nje poglavarja.

Katoličani v Angliji. Tekom preteklega je bilo 11.980 prestopov v katoliško Cerkev. Število duhovščine se je zvišalo za 97, število cerkva in kapel za 46, število srednjih šol za 8, število šoloobveznih otrok za 4645. Krstov je bilo 66.128. Katoliška misel v Angliji vedno bolj zmaguje.

NAJVIŠJE NA ZEMLJI.

Stanko je bil izvrsten mladenič. Vse, kar ti more dati narava: lepoto, razumnost in krepko voljo je imel. Naučil se je marsičesa, kar ga je pač zanimalo in pridobljeno je znal tudi dobro uporabiti. Vsi, ki so ga poznali, so sultili: „Sijajno življenje se mu obeta!“

Tudi sam ni prezrl svojih lastnosti, še preveč jih je poznal. Pa si tudi marsikdo dovoli, da s hvalisanjem zastrupi mlado dušo! Gorje mu! O svoji zemski nalogi si je ustvaril veličastno sliko: „Nekaj hočem postati, nekaj hočem storiti!“ si je govoril. Žejalo ga je po slavi, po svetovnem slovesu. Kdor pa hoče take sadove žeti, mora po njih poseči. Tu je težava. Plašno je ponavljal sam pri sebi: „Nekaj hočem postati — toda kaj? Nekaj hočem storiti — ali kako?“

Mnogokrat mu je prišla misel na velike katoliške učenjake: na Ampereja in Pasteurja. Pa si je mislil: „Učenjak bom — in s svojo znanostjo bom storil človeštvu mnogo dobrega! Že se je videl, kako se sklanja nad retortami in odkriva zdravila, iznašel je zdravilo zoper jetiko, zoper raka, zoper gobavo bolezen! Videl je, kako ga stoletja in stoletja časte in z občudovanjem izgovarjajo njegovo ime. Mislil je na zahvalo vseh onih, ki bodo ozdraveli z njegovo znanostjo.

Drugič je zopet zdramila njegovo pozornost slava Aleksandra Velikega, Cezarja, Napoleona. Pa si je dejal: „Vojak bom!“ V duhu je že videl svoja bodoča zavojevanja. Kaj potrebuješ za zmago? Smelosti!..... Ima jo. Jasen pogled, prisotnost duha! Pogumen je, okreten, odločen. In po zavzetjih bo dal krščanske zakone, ki bodo prinesli red in mir; domovina mu bo hvaležna.....

Da bi dosegel te znanstvene ali vojaške uspehe, je požrl mladenič brez števila knjig človeške znanosti: prebiral je velike astronome, matematike, kemike, pravnike, vojskovodje. Vse je čital s pravim uživanjem in poželjenjem. Nekoga dne mu pride v roke čisto neznanstvena knjižica, na zunaj brez vsake vrednosti. Že jo je hotel prezirljivo odložiti, pa si misli: „E, dajmo še to pogledati, morda bo pa le kaj!“ Bil je kratek oris svete maše. Že prve vrstice so ga svega prevzele. Popolnoma nov svet se mu je odpiral. Pisatelj, izvrsten teolog in odlični pisec, je odkrival pred njegovo dušo nepoznane čudeže. Stanko je izvedel, da je največje in najvišje dejanje, ki se more na zemlji sploh zgoditi — daritev svete maše. Med sveto mašo obdajajo duhovnika angeli in molijo Boga-človeka, ki se daruje, se veseli Mati božja in vsa nebesa se radujejo — a pekel se prazni.

Ena sveta maša je več vredna od vseh odkritih vseh učenjakov sveta in od sto bitk zmagovitih vojskovodij. Kajti sveta maša dá Trojici po našem Odrašeniku Jezusu Kristusu neskončno čast, ki jo Bog resnično zasluži: „Ce pomislim“,

si je rekel mladenič, „da sem bil v nedeljo tako malomarno pri sveti maši, ne vem..... odslej pa.....“

Kolikorkrat je iznova vzel knjižico v roke, tolikokrat je našel v njej kaj novega. Prišel je do sklepa, da bi bil Bog že tisočkrat pokončal zemljo z ognjem in potopom, če ne bi daritev svete maše, ki se opavlja vsak dan, odtehtala hudobijo grešnikov.

Kakor dan in noč se razlikuje vsako še tako slavno in odlično človeško delo od daritve svete maše.

Stanko je sedel sklonjen nad drobno knjižico in preudaril vsako besedo, katero je čital. Pisatelj je podprl svoja izvajanja z besedami svetega pisma, z izreki cerkvenih očetov, in jih ilustriral s čudovitimi dogodki, ki jih je zgodovina tako natrpala.

Stanko je bil podoben človeku, ki je pravkar gledal v solnce in zato več ne razloči stvari na zemlji. Vse okrog njega se mu je zdelo strašansko blede. „Nikdar si ne bi bil mislil, da bo tako neznatna knjižica tako vplivala name!“ je mislil sam pri sebi. Ko jo je prebral, jo je uvrstil med druge knjige v knjižnici. „E, kaj, tudi ta vtis se bo zabrisal, kot se jih je že toliko drugih!“ je odmahnil z roko in začel svoje staro delo.

Cas je hitel dalje, vtis pa se ni nič zabrisal. Sanja, da bi postal Ampère, Pasteur ali Napoleon, ki se je je prej s tako ljubeznijo oklepala, ga ni več mikala. „Slava je pač lepa, a je vendar le mamilo. In Napoleon s svojim ogromnim grobom v Domu invalidov, je tudi le še okostje. Pa znanost? A je še nekaj, kar je še večje, še višje, nekaj, kar vse prekaša kot Stvarnik stvar: sveta maša, božja oblast duhovnikova.“

Darovati sveta mašo, izreči besedo, ki ukazuje nebesom in stori največji čudež..... poslušati izpoved grešnika in ga v božjem imenu odvezati od greha..... hiteti k smrni postelji bolnika in mu odpreti vrata v srečno večnost, krščevati, pridigovati in tolažiti: vse to je delo duhovnika. Ali je na zemlji še kaj višjega, še kaj bolj vzvišenega?

Po dolgem preudarjanju in težkih notranjih bojih se je Stanko odločil:

„Da nekaj hočem postati: duhovnik bom! Nekaj hočem storiti: daroval bom sv. mašo!“

SESTANEK SLOVENSkih IZSELJ. DUHOVNIKOV.

Vsako leto enkrat se zberejo slovenski duhovniki, ki delujejo v Franciji, Holandiji, Nemčiji in Belgiji, da se pogovore o težnjah, ki so vsem izseljencem skupne. Taka konferenca se je vršila letos od 20.—23. junija v Luksemburgu, ki je nakako središče delavskih revirjev gori imenovanih držav. Posebno važnost so polagali vsi duhovniki na organizacijo, skrb za mladino in pereče vprašanje brezposelnosti oz. odpuščanja delavstva.

Ugotovilo se je, da v nekaterih krajih zelo lepo cvetejo naše organizacije, po drugih mestih so pa še le v razvoju. Vsi duhovniki želijo, da bi se vsak naš človek pridružil slovenskem društvu, ker le v slogi je moč. Mogoče še nikdar ni bil naš človek tako zelo navezan na svojega sorojaka, kakor ravno v današnjih težkih časih. Če moremo kaj doseči, je to mogoče le potom dobre organizacije.

Vsa društva, ki prirejajo veselice, narodne zabave, igre, naj pri teh prireditvah predvsem skrbijo, da bodo ljudje odnesli domov tudi kulturno korist, to je, da se bodo pri prireditvi tudi kaj naučili. Nikakor pa ne smejo biti naše prireditve le prilike za pijančevanje in ples! Razni bali niso vzgojne prireditve, in ljudje nimajo ničesar drugega od njih, kakor da zapravijo denar.

Društva naj si skušajo dobiti male projekcijske aparate, katerih slike, spremljane s predavanjem kaj vzgojno vplivajo na poslušalce.

Pri pogovorih glede vzgoje mladine se je ugotovilo, da imamo v vsej naši emigraciji severozapadnih evropskih držav le enega samega kvalificiranega učitelja, ki pa tudi ni od naše države nastavljen in tudi ne plačan. Za pouk šolske

dece skrbe povečini naši duhovniki sami ali pa izobraženejši rudarji (n. pr. v Nemčiji, kjer imajo po kolonijah precej šolskih tečajev). Za Holandijo in Belgijo bo baje v kratkem imenovan po eden učitelj.

V več krajih so naši izseljenci izrazili željo, da bi izhajal naš list „Rafael“ vsaj 14-dnevno. To veselo zanimanje za list priča, da ga ljudje radi čitajo in da ga res smatrajo za svoje izseljeniško glasilo. Želji čitateljev bi tudi slovenski duhovniki kaj radi ustregli, da bi le imel urednik več časa. Urednik pa je obenem tudi izseljeniški duhovnik, ki ima i polno drugega posla. Dokler torej ne dobimo lastnega urednika, ni mogoče misliti na večkratno izdajanje lista.

Vsi duhovniki z žalostjo ugotovijo, da je bilo v vseh revirjih odpuščenih veliko število naših delavcev. Ako je kdo mogel pomagati in brezposelnega zopet zaposliti, je bil to — slovenski duhovnik. To pa le, če odpuščeni ni bil sam kriv in če je bil neoporečnega značaja. Kdor si jamo sam koplje, temu ni pomagati! Zato je nasvet slovenskih duhovnikov vsem našim ljudem: Skrbimo za svoj ugled. Pokažimo, da smo Slovenci vredni upoštevanja in spoštovanja!

Kadar se bodo vsi naši tega zavedali, tedaj bo mogoče še vse več storiti za prospeh naših izseljencev.

Gerra v. d. Boogaard:

O SOCIJALNEM DELU HOLANDSKE ŽENE.

(Nadaljevanje.)

2. Druge ženske organizacije skušajo razglabljeti in reševati podrobnejša vprašanja iz verskega življenja. Imenujem nekatere:

a) Društvo za varstvo deklet. To društvo skrbi za pojasnila in skrb za dekleta, ki gredo v službo v druge kraje. Treba je dognati če je služba, v katero odhaja, dobra, kako se ji godi, v verskem, moralnem in gospodarskem smislu. V vsakem večjem kraju je članica tega društva, pa tudi na cerkvenih vratih visi lista z imeni takih gospa, na katere se dohajajoča dekleta lahko obrnejo.

b) Kolodvorski misijon, ki je zelo dobro organiziran. Pri prihodu vsakega vlaka so na kolodvoru gospe, ki skrbijo za potujoče ženstvo. Spoznati jih je po posebnem znaku (traku) na roki.

c) Marijino društvo ima za cilj omejevati pijančevanje med ženskami.

č) Društvo za čast in čednost skuša zlaštiti z dostojno obleko skrbeti za dober zgled itd.

d) Društvo Sv. Elizabete skrbi za uboge, bolnike in za obleko siromakom.

e) Zveza za bolniške strežnice.

f) Društvo za razširjanje dobrega štiva in cenениh knjig.

g) Martino društvo. V tem društvu se prirejajo ob nedeljah predavanja za delavke, prodajalke itd. Predavanja oskrbujejo izobražene žene ali tudi redovne sestre.

h) Dekliški patronati, ki imajo za cilj žensko mladino koristno in prijetno zabavati in jih izobraziti za dobre gospodinje. V te dekliške patronate je z današnjim mladinskim gibanjem prišlo novo življenje in popolna reorganizacija, o čemer pa bom pisala v prihodnjem članku, ko bom pripovedovala o mladinskem gibanju na Nizozemskem.

i) Društvo „Pomoč v domu“. V teh društvih gospodinjsko izobražena dekleta vodijo gospodinjstvo, kadar zbolijo gospodinja ali ne more opravljati svojega gospodinjskega dela n. pr. ob porodu. Za to delo je tudi sestrska redovna kongregacija „de Juliaantjes“, ki se popolnoma žrtvujejo temu delu.

j) Woonwagen Liefdewerk, skrbi za v kolonijah in vagonih stanujoče in potujoče glumače in cigane.

k) Nadalje tudi žene lahko sodelujejo v pisarnah za delo, kjer svojim sosestram pojasnjujejo delavska vprašanja in socialno zakonodajo.

Iz tega kratkega pregleda, ki navaja le najvažnejše, lahko

spoznate, koliko socialnega dela gre skozi roke holandske žene.

V praksi pa se je tudi na Holandskem kmalu pokazalo, da samo dobra volja in požrtvovalno mišljenje še ne zadostuje za uspešno socialno delo. To delo zahteva tudi temeljite izobrazbe.

Iz prakse so potem tako rekoč izrastle socialne šole za družabno delo. Nizozemska ima štiri take šole: katoliško v Sittard, po eno katoliško, eno nevtralnno in eno protestansko v Amsterdamu. Socialna šola v Sittardu je doslej izobrazila 90 socialnih delavk in šteje točasno 49 učenk, dasi obstoji še 10 let.

Celotno izobraževalno delo traja tri leta, dve leti teoretičnega pouka, 8 mesecev praktičnega dela, potem še tri mesece šolskega dela, kjer kandidatkina izdelava svojo disertacijo o svojem osemmesečnem praktičnem delu, iz česar mora biti razvidno, če zmore šolsko teorijo tudi v praksi izkoristiti.

Socialna šola se prišteva višjim učnim zavodom in daje popolno navodilo za poznejše socialno delo.

Slovenske žene, še mnogo bi vam rada povedala o socialnem življenju na Holandskem, pa vsake reči je enkrat konec in tako tudi članka, ki ga piše Holandka za Rafaela. To skromno poročilo o velikem delu holandske žene naj pade v vašo dušo kot iskrica, ki naj vedno bolj razgoreva, da boste tudi ve vedno več in še bolj kot dosedaj socialno delale, potem bo tudi meni, „Vaši Holandki“ v prav posebno veselje, da sem spoznala deželo, kjer rdeči dehteči nageljčki pripovedujejo o dobrem srcu slovenskega ljudstva.

FRANCIJA.

Tucquegnieux.

Smrtna nezgoda. Našega rojaka Franceta Tratarja smo pokopali v ponedeljek 27. junija. Prejšno soboto je padel nanj velik kos rude in je bil na mestu mrtev. Imel je zelo lep pogreb. Ob asistenci domačega župnika ga je pokopal župnik Kastelic, naši pevci pa so mu zapeli pod vodstvom g. učitelja Jankoviča nekaj lepih pesmi v slovo. Zapušča vdovo in troje nedoletnih otrok. Doma je bil z Mokronoga. Naj v miru počiva!

Einsishheim.

Tudi v Einsishheim pri Mühlhausen nas živi skromna peščica Slovencev, ki smo zaposleni v rudniku kalija. Delamo 1200 m. globloko pod zemljo, kjer vlada neznosna vročina, tako da morajo biti delavci popolnoma slečeni, pa še ne vzdrže več ko 6 ur na ših.

Včasih smo delali vse dni po 4 šihte, sedaj pa delamo komaj vsak drug dan, to je po tri dni v tednu. Zaslužek je slab: dnevna plača je 27 frankov, eno k drugemu pa zaslužijo naši ljudje nekaj nad 30 frankov na ših. Kalij, ki ga kolpemo, je znano umetno gnojilo.

Sodnije se bojte!

Prošnji za podaljšanje Carte d'Identité, ki jo mora nositi, kakor je znano, vsak inozemec vedno pri sebi in jo vsaki dve leti pravočasno podaljšati, je treba priložiti za naprej izkaz Justičnega Ministerstva v Parizu, ki mora izjaviti, da prosilec še ni bil kaznovan. Taksa za ta izkaz znaša 10 fr. Nove sitnosti in novi stroški za naše ljudi!

Nancy.

Tukajšni generalni svet, ki odgovarja našemu bankskemu svetu, oziroma, še bolj bivši oblastni skupščini, je izvolil poseben odbor za pobijanje brezposelnosti v departementu Meurthe et Moselle. Ta odbor je zboroval v soboto 25. junija pod vodstvom Louis Marina in je ugotovil: 1) Da se je tekom meseca junija znižalo število brezposelnih od 760 na 580. Toda to znižanje pomeni v resnici samo nadaljne poslabšanje krize, ker je treba pomisliti, da se je znižalo brezposelnih samo za 180, dočim se je v istem času okrog 1000 inozemcev vrnilo v svojo domovino, 750 jih je pa

odišlo na kmete v južno Francijo, okrog 300 jih je bilo na novo zaposlenih na utrjevalnih delih, vrh tega pa je vsako spomlad že samo po sebi večje povpraševanje po delavcih. 2) Število delno praznujočih se je znatno zvišalo. Železni rudniki so morali znižati produkcijo za približno 100.000 ton na mesec, zaloge pa so se zvišale za novih približnih 100.000 ton. Kljub temu, da so dobili nekateri rudniki nekaj nepričakovanih naročil in se je pri njih delavni čas zvišal. Splošni delavni čas je vsak teden za približno 40.000 ur manjši, kakor je bil meseca maja. 3) Naštetih 580 brezposelnih je razdeljenih v 179 občin in pe za njihovo podporo bilo izdanih doslej 939.000 frankov. 4) Doslej je moralo 22 podjetij popolnoma ustaviti svoje obratovanje. Računati je, da jih bo še nekaj obratovati in da grozi za jesen velik porast brezposelnosti. 5) Odbor je ugotovil, da je zaposelnih na utrjevalnih delih še danes 60% tujcev, dočim bi jih smelo biti samo 50%.

V omiljenje krize, ki grozi postati katastrofalna, je odbor sklenil in predlaga: a) Pospešenje javnih del, ki so preračunana na 188 milijonov frankov, poleg železniških del, ki so preračunana na novih 70 milj. frankov. b) Čim preje naj se skliče izredno zasedanje senata, ki naj izglasuje zakon proti tujcem (loi sur la protection du travail national) in zagotovi delo domačinom.

Moutiers.

Tudi naše novoustanovljeno društvo Soča se že pripravlja na svojo prireditve, na katero bomo v kratkem času razposlali natančnejša vabila.

Bouligny.

Po dolgi in težki bolezni je umrl v naši koloniji La Mourière naš rojak Alojzij Kos, nadzornik podzemeljskih rudniških lokomotiv. Bil je miren in povsod priljubljen človek. Binkoštno soboto smo ga pokopali z velikim spremstvom. Sam gospod ravnatelj se je udeležil njegovega pogreba. Naj v miru počiva! Preostali družini pa naše iskreno sožalje.

Južna Francija.

Mnogi naši izseljenci si mislijo, da si bodo Bog ve koliko prebrali, če pustijo delo v rudnikih in odidejo na kmetije v Južno Francijo. Kako da je na kmetijah v Južni Franciji, nam bo najboljšo povedal naš rojak, ki je že pred dvema leti odšel doli in nam je pisal daljše pismo iz katerega prinašamo kratek izvleček, dočim je samo pismo na vpogled vsakemu, kdor se posebej zanima za razmere v Južni Franciji:

„Kakor slišim, je postalo tam bolj slabo in dajejo delavce proč. Tudi tukaj je slabo. Pišem Vam, da boste vsakemu svetovali, naj ne hodi v Južno Francijo.

Res je dobiti precej teh kmetij, kjer se dela na polovico. Ali kdor ni v tem izkušen, gorje mu. Gospodar bo vsako stvar tako obrnil, da je zanj prav, vbogi najemnik pa si lahko pas pritegne.

Zato pa imajo tujce tako radi, ker lahko delajo z njimi kar hočejo.

Prosim Vas, če morete dobiti zame kako delo v industriji. Vidim, da sem napravil veliko neumnost, da sem šel iz rudnika. Če bi mogel sedaj nazaj, nič zato, če tudi samo 15 frankov zaslužim, boljše je kakor tukaj.

Poleg tega tudi zrak ni zame in si grozno želim proč.

Ko sem pustil industrijo, sem imel prihranjenih par tisoč. Te sem porabil in sedaj nimam nič.

Maja meseca greva z ženo v Lurd, ker sem prav blizu in je res lepa priložnost, potem pa če bom le mogel, od tukaj.”

MERLEBACH.

Velika mladinska prireditve 5. junija je uspela nad vse pričakovanje lepo. Še vedno je predmet živahnega zanimanja. Zakaj? — Že radio naslova, da je to otroška reč, je marsikdo podvomil o uspehu, zlasti pa glede udeležbe. — Dvomljivci smo takole modrovali: Ko bi bil ples, bal..... o, potem da.....! — Pa smo bili hudo kaznovani vsi ti

krivični sodniki! Je v naših ljudeh le še veliko dobrega. — Največja dvorana v tukajšnjem okraju je bila natlačeno polna. Z otroci sodimo, da je prireditvi prisostovalo 500-600 Slovencev! Že samo to število pomeni veliko, brez dvoma ni še nobena slovenska prireditev tu imela toliko udeležbe. Še več pa velja dejstvo, da so vse te stotine z nekakim srčnim zadovoljstvom odšle s prireditve, tudi tisti, ki so prišli z nekim nezaupanjem, bolj iz radovednosti. Čudno, skoraj neverjetno je bilo to: Stari rudarji, trdi „knapi“ človek bi jih sodil, da so že brez srca-pa so imeli vsi solzne oči, ko so gledali zgodbo „sirote Jerice“, pa so z navdušenjem in z nekakim ponosom burno ploskali več ko 80 članskemu otroškemu zboru, ki je moral ponavljati zadnji dve pesmi. — Mnogi, zlasti oni, ki se kakorkoli niso mogli udeležiti, želijo, da bi se ponovila prireditev. V poletnem času tega ne moremo, bomo pa v jeseni deloma ponovili, deloma pa še izpopolnili spored, da bo za vse zopet nekaj novega in privlačnega.

Procesije sv. Rešnega Telesa so se po tukajšnjih običajih vršile dve nedelji zaporedoma. Slovenci smo postavili oltarje enega v koloniji Cité Jeanne d'Arc, kjer so tamkajšni slovenski pevci tudi edini zapeli štiriglasno evharistično pesem, za kar so bili posebej pohvaljeni, drugega pa v Merlebachu. Oprava tega oltarja je že 14 let v slovenskih rokah! Za vprihodnje bi bilo želeli, da bi se Slovenci bolj skupno udeležili te procesije, pri kateri nosi Najstvetese tudi slovenski duhovnik.

V rovu Reumaux se je smrtno ponesrečil komaj 26 letni **Franc Perat**. Zapušča mlado vdovo z vdema otročičema, katerih eden je bil ob času očetov žalostne smrti star komaj 2 tedna. Pogreb se je vršil 5. junija ob zelo veliki udeležbi. Vodil je pogreb g. Kastelic iz Aumetza, ki je slučajno prišel na mladinsko prireditev. — Zapuščeni družini naše sožalje!

V bolnici na Hochwaldu se nahajajo pred kratkim ponesrečeni: **Ivan Kolar**, ki je že od prej 100% invalid. Dobiva pogoste napade omedlevice. Ko je kuhal pri razbeljenem štedilniku, je hipoma zopet padel v nezavest in si pri tem strašno ožgal obe roki do komolcev. Sreča, da so ga še pravočasno našli, sicer bi bil zoglenel ves. — **Andraški Jože**, še mlad fant, je že preteklo jesen ležal radi zlomljene noge. Sedaj ga je doletela spet nesreča. Strel mu je razmesaril dlan in odtrgal palec in kazalec leve roke.

Se mudi?..... Nenadoma je moralo oditi 70 pri Sarre et Moselle zaposlenih delavcev na fortifikacijska dela pri Biču.

Kriza noče jenjati. Radi slabih razmer še vedno odhajajo naši ljudje. In to prostovoljno. Pretekle dni sta odšli 2 družini, **Paveo** iz Falcka in **Ivačič** iz Kreutzwalda.

Prijetno spremembo in novost smo imeli v nedeljo 26. junija. G. Oberžan iz Holandije je bil med nami in je pri slovenski službi božji tako lepo pridigal, da je bil neki gospod v strahu, da ne bi ljudje novega kaplana s silo pridržali, starega pa poslali na dopust. Potolažila ga je samo izjava pred cerkvijo po maši, da naj bo le še brez skrbi, ker „ta star kjuč se ne sme kar tako vstran vreči.“

Dopis iz Merlebacha.

Kako naj vam popišem, kar nam je pripravil dne 5. junija naš marljivi kulturo delavec gospod Silvester. Oko ni videlo in uho še ni slišalo v Merlebachu kaj sličnega. Slutili smo, da bo tako, zato ni hotel nihče ostati doma. Uverjen sem, da se je prireditve udeležilo štiri petine meriabaških Slovencev. Vsi smo bili silno veseli. Kake bi drugače? — Osemdeset slovenskih otrok, ki so v vedni nevarnosti, da pozabijo svojo materino govorico, se je združilo in pelo našo lepo slovensko pesem. Že v Jugoslaviji bi ugajal tak zbor, kaj šele v tujini! Do solz smo bili ginjeni starši, ko smo slišali svoje malčke peti to in tako, kakor smo mi peli nekdanj po naših planinah, ko smo pasli in rožice nabirali. Mi dajemo otrokom obleke in kruha čeprav težko; tega, pa, kar jim je dal gospod kaplan Skebe, bi jim niti z največjo težavo ne mogli dati. Naš dušni pastir, zahvalimo Vas. Hvala pa tudi Vam otroci, zlasti tebi „sirota Jerica“, tebi, ki si igrala na odru isto vlogo, kakor jo igra v življenju resnično na tisoče

otročičev. Tvoja strgana obleka in tvoj bledi upadli obrazek sta nam privabila solze. Niso se vse posušile; nekaj jih je padlo v naša trda, neusmiljena srca in jih jelo mehčati. — Jerica, dosegla si svoj namen. — Pevski zbor „Triglav“. Kaj naj rečem o tebi? Dobro! Izvrstno! Boljše ne more biti. Toda razumi in ne zameri mi: Otroci so te danes premagali. S čim so te premagali, to samo čutim, povedati ne znam.....

K prireditvi so prišli med drugimi g. Miroslavjevič Višeslav, kot zastopnik g. konzula iz Metz, izseljenski župnik iz Aumetza g. Kastelic Joško in izseljenski učitelj iz Tucqueneux g. Jankovič Janko. Zadnji se je po prireditvi v imenu mladinske prosvete s kratkim govorom zahvalil g. prireditelju za njegov trud in prosil starše naj pri vzgoji svojih otrok ne pozabijo vere in narodnosti.

Gospod Skebe! Vemo, da Vas take prireditve izmučijo, vendar Vas prosimo: Še in še!

J. J.

Iz Moutiers.

Če mislite, da pri nas spimo, se zelo motite. Malo nas je, a hrabri smo. Ustanovili smo si društvo in imeli 5. junija prvo prireditev. Naš dramatski odsek je zaigral tri igrice, naš vrli moški zbor pa je zapel pet lepih pesmi. Ker je bil naš pevovodja učitelj Jankovič zadržan, je vodil prireditev aumeški slovenski pevovodja g. Biščak. Za začetek smo bili s prireditvijo v splošnem prav zadovoljni.

Severna Francija.

Sallaumines. Magloma je umrl rudar Franc Zupančič star 54 let. Delal je dolgo let v Nemčiji in zadnja leta v Franciji pri družbi Courrières.

Iz vode so potegnili Slovence Ivana Zagorc. Kaj je gnalo 32 let starega fanta v smrt, se ne ve. Zadnje čase je bil bolj otožen. Iskal je tolažbe v pijaci, a našel v njej le nespametni pogum, da si je tako žalostno končal življenje. Doma je bil v vasi Ravne, župnije Polšnik pri Litiji.

Pametno. V Sallaumines-Méricourt sta se zedinili dve društvi v eno samo. Čemu je res toliko društvene razcepljenosti med našimi izseljenci. Pustimo v stran osebna nasprotstva in delajmo združemo v splošno korist delavstva. Njegov položaj je že tako dosti žalosten.

Bruay-en-Artois. Lepo so proslavile praznik presv. Srca Jezusovega Bruvajške slovenske družine, ki so posvečene božjemu Srcu. Glavno besedo so imeli otroci, tudi najmanjši, ki komaj govoriti znajo. Deklamacije in pevske točke so si sledile in končno še primerna otroška igrice in tombola. Hvala vsem, ki so se trudili in pomagali, da je slovesnost tako lepo uspela.

Dne 3. julija se blagoslovi nova zastava Marijinega Vrta na Bruay. Stala je 625.— frs. Precej so nabrali otroci, drugo jim bo dodala bratovščina sv. Rožnega venca. Seveda k lepi zastavi spada dober Marijin Vrtec. Torej, otroci, le vedno v dobrem naprej in še druge pripeljite pod novò Marijino bandero.

Drustveno delovanje je jako živahno. Pevci so nastopili z lepim koncertom, ki je žel zaslužen pohvalo pri številnem občinstvu. Udeležilo se je koncerta tudi veliko Poljakov. Koncert je bil zadnje nedeljo maja in že drugo nedeljo v juniju smo zopet videli naše vrle igralce na odru. V splošno veselje so nam pokazali „Moč uniforme“. Sledilo je nekaj pesmi. Zakaj bi se tudi enkrat pošteno ne nasmejali, saj se pusto in resno že tako preveč držimo vsled slabih časov.

Liévin. Ne pozabite, da priredimo prvo romanje na Loretto dne 10. julija. Ob 10 je slovesna sv. maša in govor; nato počastitev grobov izza svetovne vojske. Ob pol 2 pete litanije Matere božje in blagoslov.

DOPISI IZ BELGIJE IN NEMČIJE.

Jugos. podporno društvo v Eysden nam piše: Dne 22. maja smo izgubili svojega tovariša in predsednika Jozefa Paulič, ki je v najlepši moški dobi, star še le 44 let, previden s sv. zakramenti mirno v Gospodu zaspal. Neusmiljena

pljučnica ga nam je iztrgala. Zapušča ženo in 2 nepre-
skrbljena otroka.

Društvo je izgubilo s pokojnim moža, ki se skoro ne da
nadomestiti.

Imel je veličasten pogreb, kakoršnega še nismo videli v
Eysdenu. Zahvaliti se moramo predvsem g. generalnemu
konsulu, njegovemu tajniku in g. Mirko Kranjcu, izselje-
niškemu delegatu. Hvala njim za udeležbo pri pogrebu in za
krasen venec, ki so ga darovali našemu pokojnemu tovarišu.
Mnogo je pripomoglo k lepemu pogrebu tudi tukajšne pevsko
društvo „Zvon“. Darovalo je venec in pod vodstvom to-
variša Hribarja zapelo žalostinke na domu in pri odprtem
grobu. Nobeno oko ni ostalo suho. Prav lepa hvala tudi
društvu Sv. Barbare, ki je polnoštevilno s svojo zastavo
prisostovalo pogrebu in tudi darovalo krasen venec. Po-
greba se je tudi udeležilo jugosl. društvo „Edinstvo“ in
češko društvo „Havliček“. Tudi njima naša zahvala.

Z žalostnim srcem smo se poslovili od s pomladnim
cvetjem venčane krste svojega tovariša. Naj mu bode tuja
zemljica lahka! Ohranimo ga v častnem spominu. Zalujoči
družini pa naše iskreno sožalje!

Društvo sv. Barbare v Eysden je imelo svoj redni občni
zbor, in sicer v prostorih Waukan. Odbor je poročal o delu
zadnjih 6 mesecev. Iz poročila povzemamo, da je bilo v tej
dobi izplačano iz podpornega fonda ranjenim in bolnim
11.860 frankov.

Občnega zbora so se udeležili tudi odlični gostje in sicer
g. generalni konsul s svojim tajnikom, in g. izseljeniški de-
legat iz Bruselja.

V domovino je odpotoval podpredsednik društva sv.
Barbare g. Josip Omerzu.

Dopis iz Wauthier Braine. Kako prijetno je vendar, ko
prispe začetkom meseca naš „Rafael“. Iz vseh delov našega
izseljenišтва zve človek toliko zanimivosti. Komaj čakam,
da pride list.

Prav zanimiv je bil n. pr. dopis g. učitelja Jankoviča iz
Francije v zadnji številki. Žal, da je le preveč res, kar je
napisal g. učitelj, da pri mnogih naših lepa beseda nič ne
zaleže. Na vzgojo otrok, na hišo hožjo sploh na bodočnost
se ponekod le malo misli, oz. se je premalo mislilo. Zato pa
prihajajo danes brezposelni trkat na vrata. Koliko je pa še
onih nesrečnih družin, ki jim tujina ni vzela le kruha, temveč
tudi vero!

Ostanimo vendar verni sinovi svoje Matere Cerkev!

Gregorič.

Pridna 12-letna Helena piše pismo. Eerwaarde Heer Ka-
pelaan! Ik bedank U, omdat U Zondag zoo schoon gepreekt
hebt, dat mij de tranen in de oogen stonden. Ik zal het voor-
beeld navolgen, wat U verteld hebt. Zult Gij u nog herin-
neren, toen ik U tegemoet kwam, ik was blijde iets voor U
te kunnen doen. Alle joegoslavische menschen van Waterschei
waren blijde, omdat U hun allen een bezoek bracht. Toen U
vertrokken zijt, dacht ik mede te gaan naar Winterslag, maar
ik was nog nuchter en had grooten honger. Ik wilde toch
nog komen, maar het was te windig. Ik ben blijde U te mo-
gen schrijven. Ik wächt maar ongeduldig op de maand
Augustus om U wederom te hooren preeken hier in Water-
schei.

Wij groeten U allemaal zeer hartelijk! Tot weerziens!

Helena Ipavic.

Dopis iz Nemčije.

Hochheide, junija 1932.

Naša rožnenska bratovščina je bila ustanovljena l. 1926.
V začetku smo imeli 60 članic, danes jih šteje bratovščina
136. Ker so naše zveste in dobre članice pridno prispevale,
se nam je posrečilo že v kratkih 2 letih nabaviti si krasno
zastavo Matere Božje, ki nam jo je blagoslovil tukajšni g.
župnik Sasse še za časa bivanja g. svetnika Kalana med nami.

G. Kalan ima tudi prav veliko zslug, da je sploh prišlo do
ustanovitve naše bratovščine. Duhovni vodja društva sv.
Barbare č. g. kaplan Venbrocks je obenem tudi vodja naše
bratovščine.

Tekom enega leta nam je kruta smrt ugrabila kar dve
članici: 14. februarja priljubljeno 83 letno Čebinovo mamo,
ki je bila še par tednov pred smrtjo vsaki dan pri sv. maši
in sv. obhajilu; dne 25. maja pa je po dolgi mučni bolezni
v Gospodu zaspala Aamalija Kink, rojena 21. 6. 1898 v
Brezje pri Rajhenburgu, bila je še samska, hči dobrih kato-
liških starišev. Kako je bila blaga Amalija pri vseh priljub-
ljena, je pričal pogreb, kakoršnega skoro ne pomnimo v
Hochheide. Naj v miru počivate!

Ana Vidmar.

HOLANDIJA.

Če Slovenc na rajžo gre.....

No, tako lušno pa še menda ni bilo nikdar na naših iz-
letih, kakor v nedeljo 19. junija, ko smo jo mahnili na mej-
nik treh držav Holandije, Nemčije, Belgije! Saj smo pa tudi
bili fanti s fare! Pa ne da bi bili naši častitljivi možje in naše
mamice in naše gospodične užaljene, če sem najprej omenil
fante..... Pa naj vam povem kar po vrsti, kako je pravza-
prav bilo!

Tam v Heerlenu, tam blizu, kjer stanuje „naš kaplan“ smo
se zbrali; celih 71 kolesarjev nas je bilo. No, za gospodo smo
preskrbeli tudi avtubuse. „Nas kaplan“ se je hotel prištevati
obem skupinam, zato je potoval nekaj časa z avto, nekaj
časa pa s kolesom. Kam je med tem, ko je sedel v avtu, kolo
dejal, pa sam Bog vedi!

Prav prijetno je slo naše kolesarenje preko prijaznih
gričev proti Wittem, če tudi smo morali včasih prav pošteno
porivati svoja kolesa. Kraj je lep, kakor tam nekje v Slo-
venskih goricah na zelenem Štajerskem — in dobre volje
nam tudi ni manjkalo.

Ze pred 10. smo pridrveli v Wittem, avtomobilisti so nas
kmalu dohiteli. Godba je zasvirala, postavili smo se v red
in odkorakali v cerkev k službi božji. Da zares ta naša
godba, ta ga pa pihne! Kdo bi si mislil, da znajo že tako
dobro igrati. Kar verjeti nismo mogli, da so to naši muzi-
kanti iz Brunssuma. Vsa čast njim in njihovemu kapelniku!
Služba božja s slovenskim petjem in pridigo o Mariji in
„njenem“ slovenskem narodu, čigar zgodovina je tako tesno
zvezana s češčenjem Matere božje, nas je kakor postavila v
eno naših domačih slovenskih romarskih cerkev. Holandci
so nas opazovali in — v našo čast-ugotovili, da je bilo ob-
našanje naših romarjev v cerkvi tako vzorno, kakor maloke-
tere druge romarske skupine.

Najprej za dušo, potem pa še kaj drugega!

Malo zajtrka, kakor se spodobi slovenskim romarjem, po-
tem pa zopet na kolo — proti Vaals! Lepa gladka cesta,
kakor da bi se po mizi vozili..... Naši avtobusarji so nam
kmalu ušli naprej, no pa saj jim nismo bili nič nevošljivi —
vsaj nekaterim ne, onim namreč, ki se jim je tako pošteno
kadilo pod nos! Pa naj nam ze zamerijo!

Iz Vaalsa smo jo pa kar pešmahnili na slavni tromejnik.
Ta pešpot je pa res lepa — kakor kaksna božja pot tam v
domovini! Še „berača“ ni manjkalo ob stezi, ki se ga pa
noben romar ni hotel usmiliti. Le fotograf ga je „shranil“ v
svojo temno omarico.....

Na vrhu so naše skrbne mamice razvezale svoje „pun-
kelčke“ in začela se je gostija, da je bilo veselje gledati. Naša
godba je na razglednem stolpu svirala, da se je kar stolp
tresel. Mahnili smo jo še na točko, kjer se prazaprav križajo
tri meje. Tam pa navdušenja ni hotelo biti konca. Peli smo
in igrali, kakor doma v kaki hosti! Hrvastki duhovnik p.
Glavaš je stopil na stol in nas v svojem lepem nagovoru
spomnil naše domovine. Godba mu je odgovorila z „Bože
pravde“ in „Lepo našo domovino“. Naša prijateljica gdčna
Boogaardova, ki nas je tudi spremljala na izletu, nam je

istotako spregovorila nekaj prav prisrčnih besed v pozdrav. Narod ji pe odgovoril z prisrčnim in viharnim ploskanjem.

Prehitro je minul čas, ko se je bilo treba vrniti. Preko Valkenburga, kjer smo obiskali že nam dobro znano lurško votlino s kipom Matere božje, smo se napotili proti domu.

Res, prekrasen dan, kakoršnih si želimo še več! Prirediteljem pa naša zahvala!

Objava Kr. Konsulata.

Potne liste naj dvignejo:

Androjna A.	Kamensek Franc	Petelinsek F.
Amersek M.	Kovac J.	Pezdevsek J.
Acko J.	Kolenc F.	Predovnik Jakov
Anderlic F.	Kolenc I.	Romih M.
Androja A.	Kozorog F.	Razman K.
Berg F.	Kosec J.	Rozman A.
Blazic F.	Koncilja R.	Rodic J.
Bucar A.	Kupec J.	Rasorsek M.
Butara E.	Kocjan I.	Rotman J.
Borisek F.	Knez I.	Ravnikar P.
Borisek G.	Kampus J.	Robek J.
Banic I.	Koprivsek J.	Rajh F.
Bas K.	Kljun M.	Rebersek F.
Bistrovic M.	Kljun A.	Ravbar V.
Burja J.	Lindik F.	Stante I.
Baumkircher M.	Lenic J.	Sluga A.
Bovhan F.	Luzar M.	Skrabanja
Cencely Janez	Leskovar M.	Starc V.
Cretnik Herman	Lakner J.	Sila J.
Cvetko F.	Ložnik Jozef	Skorc J.
Cevzar J.	Mauc I.	Smerc F.
Culk J.	Mlinar K.	Šket A.
Drenik M.	Marusa J.	Spec A.
Dezelak J.	Mlakar A.	Sotlar I.
Drey J.	Moskon I.	Tansek P.
Erjavec J.	Narat V.	Tkanc Johan
Frelj F.	Ozek F.	Uranjek I.
Frances F.	Oblak V.	Uzinas L.
Gosak F.	Ogrinc A.	Vouk J.
Gole I.	Oblak J.	Vucinoviv J.
Goričnih A.	Ovina F.	Vidmar F.
Guček K.	Obrez J.	Vurijak B.
Glikan J.	Prah J.	Zobalnik F.
Heisenberger I.	Perko A.	Zupevc
Heraković M.	Parfant A.	Znidarsic I.
Hudales F.	Perbil F.	Zupančič F.
Hudales F.	Pompe M.	Zorman A.
Jenko J.	Petric A.	Zohar M.
Jenko M.	Pevec I.	Zaplatar F.
Jerin K.	Praznik M.	Zibret I.
Judez A.	Pirc F.	Zupančič F.
Jankovic J.	Pavsar O.	Zupančič A.
Jankovic J.	Pusnik J.	

Razne novice.

Krasen jugoslovanski film smo imeli priliko videti pred tedni v kino Palace v Hoensbroeku in kino Royal v Lutterade. Le žal, da je bil film predvajan med tednom in ga je teko moglo videti le malo naših.

Društvo v Lutterade je obhajalo 12. junija 5-letnico svojega obstoja, dopoldan s sv. mašo, popoldan pa z lepo narodno veselico. Dramatične odsek iz Heerlerheide je nastopil ob tej priliki z „Fernando“.

V bolnici v Kerkrade se je nahajal Jos. Domevšček iz Eyselshoven, ki je moral prestati dve operaciji. Čakš Karl je bil ranjen na nogi.

V Roermondu pa se nahaja v bolnici že dalj časa Ivan Lorgger, ki ga je neki avto po nesreči povozil. Revež je jako žalosten, ker nima slovenske družbe.

Kdo želi s pohištvom v Jugoslavijo? Naj se javi na naslov Anton Šribar, Prins Hendrikstr. 27, Eyselshoven.

Društvo v Hoensbroeku nam je javilo, da si želi že-tekem

enega meseca nabaviti novo zastavo, ki naj bi bila 7. avgusta blagoslovljena. Veeč v prihodnji številki.

Veselico, koje dobiček naj bi bil namenjen za novo zastavo, priredu društvo v Hoensbroeku dne 10. julija. Želeti je le, da naša katoliška društva prirejajo veselice brez plesa!

Prosvetni večeri v juliju odpadejo v vseh kolonijah, ker je g. kaplan nujno zadržan.

Službe božje v juliju se vrše redno in sicer: v Lindenheuvel 3. julija ob 9., v Hoensbroek om ½ 11. v Eyselshoven 10. julija ob ¾ 9., v Spekholzerheide ob ½ 11. v Brunssum 31. julija ob ¾ 9., v Nieuwenhagen ob 11. uri. v Nieuw Einde 24. julija ob ¾ 9., v Chevrebont ob ½ 11.

Pred vsako sv. mašo se spoveduje.

V Brunssumu in Nieuwenhagen torej ni sv. maša tretjo, temveč zadnjo nedeljo v mesecu t. j. 31. julija.

Obisk iz domovine. V juliju nas obišče profesor mariborskega bogoslovja g. Dr. Aleksič, ki si želi ogledati sijajne holandske socijalne institucija. Tu ostane do 11. avgusta. Visokega gosta iskreno pozdravljamo v naši sredini!

POTOVANJE V DOMOVINO.

V majniški številki našega lista smo že priobčili glede potovanja v domovino. Takrat smo javili, da je treba za poseben vlak (za katerega bi bila tudi veljavna napovedana vozna cena) najmanj 300 ljudi. Ker se je javilo do 1. julija le okrog 100 ljudi, zato o posebnem vlaku ne more biti govora. S tem se je pa tudi podražilo potovanje.

Za sedaj je gotovo to-le:

1. Potujemo na vsak način in sicer z brzovlakom dne 11. avgusta in se vrnemo 30. avgusta.

2. Iz Aachena odhaja vlak ob 6.42 pop., iz Köln ob 8.43, iz Düsseldorfa ob 7.35 zvečer.

3. Za holandske in belgijske potnike (če pridejo v Heerlen) bodo poskrbljeni avtobusi za pot Heerlen—Aachen.

4. V Ludwigshaven se ob 0.35 zvečer pridružijo potniki iz Francije, ki dospejo tja preko Saarbrücken.

5. V Münchenu je 2 uri odmora, tam bo sv. maša v cerkvi pri kolodvoru.

6. Na Marija-Brezje dospemo v petek 12. avgusta okrog 7 ure zvečer. V soboto odhod z Brezji ob 11. dop., prihod v Ljubljano ob ½ 13.

7. Vozne cene znašajo tja in nazaj za proge: Aachen—Jesenice 43.60 gold., Düsseldorf—Jesenice (če je javljenih najmanj 51 potnikov, sicer se morajo pridružiti skupini še le v Kölnu) 43.— gold., Saarbrücken—Jesenice, 360.— frankov.

8. Otroci od 4—10 leta plačajo polovico.

9. Polovične karte samo na eno stran ni mogoče dobiti.

10. Po Jugoslaviji nam je obljubljen ¼ vozna cena.

Važno! Javiti se treba in plačati celoten znesek do 12. julija!

Poznejših prijav ne bo mogoče upoštevati.

Vojaške obveznike se opozarja na članek, ki ga je lani julija objavil „Rafael“, ki govori o čl. 43. vojaškega zakona, da onim moškim ki so se podvrgli naboru kjerkoli v inozemstvu pri pristojnem Poslanstvu ali Konsulatu, ni treba služiti vojaškega roka, dokler se za stalno ne vrnejo v domovino, pač pa smejo vsaka tri leta na 3 mesečni dopust v domovino. Zato prireditelji tega potovanja ne morejo prevzeti nikake odgovornosti nad onimi mladeniči, ki so dopolnili 20 leto in še niso bili na naboru, pa želijo sedaj potovati v domovino.

MATI.

(Spisal Dr. Janez Ev. Krek).

I.

Pred majhno hišico v Vodmatu je sedela lepega jesenskega popoldne mlada žena na tratici in šivala. Zraven nje je ležalo

v košku drobno dete in ob cesti sta dva majhna dečka skladala kamenčke na kupce in jih zopet razmetavala. Kričala sta, kar sta jima dali mldi grli, in z glasnim hoj, hoj! sta spremljala vsak voz, ki je oddrdral mimo.

„Če mi ne gresta takoj sem, vaju nabijem, da bodeta pomnila“, se ozove mati. „Poglejta, kaj mi napravljata z vednim skakanjem! Še tega je treba, da bi ves atov zaslužek izdala za vajine hlače.“

Boječje sta prišla drug za drugim k materi in se posadila zraven nje. Toda dolgo nista strpela miru; kmalu sta se jela zopet premetavati po tleh. Zadelala ju je pa napovedana kazen. Mati ju je pograbila in odštela vsakemu znatno udarcev. Vse vprek je kričalo: mati, tepena dečka in otrok zbudivši se v košu.

„Kar v Ljublanico vaju pomečem, s tem nagajivcem vred, saj ste mi samo za težavo in križ“, je vpila mati za dečkoma, ki sta jo ihtech udrla po cesti.

Od blizu je opazovala ves ta prizor stara, borno oblečena žena, ki je baš prihajala iz mesta; na cesti je prestregla mala begunca ter ju vsakega za eno roko prijela ter bolj vlekla kakor vodila proti materi.

„Nikar se ne bojta, bom že jaz prosila mamu za vaju. Kako ti je pa ime, ti mali zmršenček?“

„Jakec sem; izpustite me, oj izpustite me“, je zaihtel starejši.

„In tebi?“

„Jožek“ je jecljal mlajši.

„Lepe in zdrave otročiče imate; lahko ste hvaležni zanje Bogu.“ je nagovorila starka mater, ki je čudeč se gledala prihajajočo ženo.

„E, lepota in zdravje bi še bilo; toda ti nagajivci hočejo vsake pol ure kruha; obleke raztrgajo toliko, da sama ne vem, kaj bo iz tega. Baš jima krpam nedeljske hlače, prvokrat sta jih oblekla včeraj, in že so polne lukenj. Huda pokora so otroci.“

Medtem je stara žena izvlekla iz žepa par rumenih hrušk in bele pogače in s tem popolnoma utolažila nemirno mlado kri.

„Cujte, gospodinja, sem li prav prišla? Ali ne stanuje v tej hiši neki delavec, ki se piše za Jamnika?“

„Da, jaz sem njegova žena. Česa pa želite?“

„Njegova žena“, je ponovila starica z lahkim zdihljajem, oko se ji je posvetilo in nežno je pogledala po otrocih, ki sta hlastno uživala prejeto darilce; pristopila je tudi h košku, pokrižala malega Andrejčka in mu stisnila sladkorček med drobni ustni. In ko je jelo ljubko bitje migati z ročicami, je je vzela v naročje, je prisrčno poljubila in mu privabila s tem nasmeih in veselje v svetli očesci in na rožna ličeca.

„Vi se pa znate bolje z otroki pečati ko jaz; pri nas ni časa, da bi vlačili otroke po rokah, saj je že tako preveč opravka z njimi.“

„Prav zato sem prišla k Vam, ljuba žena; ponujam se Vam za pestunjo, če me vzamete.“

„Za pestunjo? Za Boga, saj še sami težko živimo. Po štiri goldinarje mi prinese mož v soboto domov, in to bodi za vse! Samo stanovanje naju stane 40 gold. na leto; kje so pa drva in obleka in živež! Ali ste res tako nespametni, ali se šalite?“

„Ne šalim se,“ odgovori resno in počasi stara žena. „Jaz želim na vsak način ostati pri vas. Ne prosim drugega, kakor da mi prepustite otročiče, da jih varujem, in da mi dovolite pomagati pri gospodinjstvu.“

„Saj vas niti ne poznam; tujega človeka je sitno jemati pod streho. Sicer je pa neumno, da o tem govoriva. Jaz ne potrebujem pestunje in — mir besedi. Če to mislite, je najbolje, da se takoj spravite.“

Solza je pritekla starici na oči in nemo je gledala predse, globoko vzdihnivša: „O, moj Bog, usmili se me!“

„Vaša je prava“, je pristavila tiho. „Kaj hočete s tujo revno starko, ki nima drugega kakor srce.....? Vendar. Vas pa še prosim: dovolite mi, da za otroke poskrbim, pa sem zadovoljna. Tudi Vam bo laže, saj potrebujete pomoči!“

„Potrebujem? Seveda bi bilo dobro; toda vprašam Vas, ali Vam morem dajati hrano, in brez hrane vendar ne boste živeli, pa hoteli boste tudi kaj plače.“

„Ne, ljuba moja; za plačo se ne menim in je tudi nečem, hrane tudi veliko ne potrebujem; nekaj krajcarjev imam še, da bo za prvo silo; sicer pa zaupam na Boga, da bomo vsega dobili dovolj.“

Vi ste strašno sitni; človek Vam ne pride na konec. Če že torej ni drugače, pa počakajte, da pride Jakob domov, in potem se z njim dogovorimo. Najprej pa pojdite z menoj pogledat kje stanujemo.“

(Se nadaljuje.)

Roparska zgodba? Mož je imel mračen obraz in njegove roke so bile krvave. V roki je držal dolg, ostro nabrušen nož in ga krvoločno vihtel po zraku.

Dekle je uprlo vanj svoje pravljico lepe oči in krotko dejalo:

„Ali nimate prav nič srca?“

„Nič,“ ji je z globokim glasom odgovoril in prsti njegove desnice so se še krčeviteje oprijeli moralnega orožja.

Tedaj je dekle malodušno odprlo ročno torbico in vdano vzdihnilo:

„.....potem pa mi dajte pol kile ledvic!“

* * *

Gospod profesor. „Za božjo voljo! Mojo zlato dozo za cigare mi je nekdo ukradel.“

„Ampak ljubi Pepe, ali nisi morda čutil roke v svojem žepu?“

„Seveda..... pa sem mislil, da je moja!“

* * *

„E, e, gospa Mila, kar sami? Zakaj pa niste privedi s seboj svojega moža?“

„Ah, kaj bi z njim, ko se pa v dolgočasni družbi ne zna premagati in neprestano zdeha.“

Molitev za mamico.

Rókice nežne, nedolžne
sklepa ljubeči otrok,
srčno molitev poslušaj
zvesto visoki obok.

Bogec predobri v višavi
te bo molitve vesel
in bo nad mamico róke
milosti polne razpel.

Angelček sam nasmehljá se
sládko, prijazno z nebá,
pravi, da prošnjo iskreno
nesel bo sam do Bogá.

Zlétel nazaj bo na zémlo,
angel, poslanec Njegóv,
mami seboj bo prinesel
rajske nešteto daróv.

NAJBOLJŠE BLAGO

po nizki ceni, za moške in ženske se kupi pri

AUGUST VONCKEN-HERMANS

Kampstr. 46a - Ganzeweide t./o. O. N. III, Heerlerheide.

Zavarovalna družba

„Oude Haagsche van 1836“

je najstarejša v Nizozemski. Rezervni zaklad nad 10 milj. gold. **Nizke premije, ogromen kapital, točna postrežba.**

Vprašajte pri: W. v. Werven, Ganzeweide Heerlerheide, ali: Franc Potisk, Waubacherweg 2, Eijgelshoven, (zastopnik za Kerkrade, Chevremont, Eijgelshoven, Waubach, Nieuwenhagen, Schaesberg) ali: Alojz Groznik, Rijksweg Zuid 134, Lutterade-Geleen (zastopnik za Beek, Lutterade, Geleen, Sittard).

Banka Baruch ♦ Paris

Naslov za brzojavke:
JUGOBARUCH PARIS 22

15, rue Lafayette, 15

Telefon: Trinité 81-74
Trinité 81-75

Banka jugoslovanskih izseljencev v
Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu

Nakazuje denar v vse kraje Jugoslavije najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu.

Na izrecno zahtevo pošlje dinarske bankovce tudi v Holandijo.

Vsi poštni uradi v Holandiji sprejemajo vplačila na naš
ČEKOVNI RAČUN STEVILKA 145866

Položnice se dobe pri vseh poštnih uradih kakor tudi pri nas brezplačno. Hitra in točna postrežba.

AMSTERDAMSKA BANKA
PODRUŽNICA HEERLEN

TU SE DOBE VEDNO
DINARJI PO NAJBOLJŠI
VALUTI.

Slovenski gostilničar

ANTON MARUŠA
Heerlerheide, Heulstr. 38

se priporoča s svojimi finimi, rdečimi vini po 90 ct. liter.

GOSPODJE!

Kupujte klobuke, kape, kravatne srajce tid. pri
AUGUST VONCKEN-HERMANS
Kampstr. 46a - Ganzeweide t./o. O. N. III, Heerlerheide.

Z.H.B. PIVO

MORATE ZAHTEVATI!
DOBITE GA POVSOD
ZALOGA

DEN HAAG

HEERLEN

TELEFON 205

Zahtevajte Z.H.B. pivo v steklenicah! Kdor ga enkrat poskusi, ostane stalen odjemalec